כין אים לאשתו כין אב לבתו. (ג) ואים דכתיבי בהאי קרא לא גריעי דאי משום אים לאשתו הרי כבר נאמר למעלה אלא מכאן לנערה המאורסה כו' דבין אב ובין אים מפירין נדריה דאים מיפר אלקו באשתו ואב מיפר אלקו בבתו: (ד)**כדאידך דרכה.** דאמר לקמן (דף ע.) מקיש קודם הויה שניה כו': **דבריס שבינו לבינה.** כגון שלא אשמש מטתו ושלא אכחול ושלא אתקשט: **מיגו גייז.** מה שהוא מיפר קונך האחי של נדר ועוקרו לגמרי וחלק אחר כדקאי קאי עד דאתי אב ומיפר לאותו חלק: **או מקליש קליש.** דהפרתו פשטה בכולו נדר וקלש ליה במעט והנדר קל ממה שהיה עד עכשיו: **כגון שנדרה בשני זיתים.** שלא אתכלם ושמע ארוס והיפר לה חלקו ואכלתן זיתים: **אי אמרת מיגו גייז.** דכי שמע ארוס ומיפר חלקו הוי נדר מופר דהוא כאילו חלקו באמצע לשנים: **לקיא.** הא איתתא דאכלתן זיתים משום לאו דלא יחל דכי אכלה להנך תרי זיתים חד הוה מומר בהפרת הארוס דמיגו גייז לנדרה ואידך אסור משום חלב האב דנמלא דאכלה זית שלם באיסור: **ואי אמרת מיקלש קליש.** דאינו חותך לשנים אלא למעט מיקל לה דלא הוי הנדר חמור כדהוה עד השתא הא (ה) כי אכלה הנהו תרי זיתי כיון שהנדר נקלש ומיקל ליה איסורא בעלמא הוא דעבדא ולא לקיא דהנדר אינו גמור: **אימתי אמרו כו'.** בנערה קא נקט לה מתניתין: **מה הבעל.** כשהוא ארוס: **נתרוקנה רשות לאב.** כאדם שמריק יין מכלי אל כלי כלומר שילא כל הרשות מן הבעל ונא לרשות האב: **בזמן שלא שמע בעל.** את נדרה קודם שימות דביום שמעו בעינן וליכא: **או ששמע והפר חלקו בו ביום.** ששמע ואפילו שמע ושתק שלא הפר ולא קייס ולא הספיק להרהות דעתו עד שמת בו ביום דהואיל ואכתי איכא שהות ביום דאי הוה בעל (ו) מצי מיפר איכא למימר דמיתה גרמה לו דלמא אי הוה קייס אכתי הוה מיפר לה מיקמי דליעבר יומא ומת בו ביום קאי אשמע ושתק: **זו היא שאינו.** על כל הני קאי: **מה הבעל נתרוקנה רשות לאב.** והאב עצמו מיפר כולו בזמן שלא היפר הבעל וכן בזמן שהיפר הבעל חוזר האב ומיפר את חלקו כדתנן עלה במתניתין [ע.] בזה יפה כח האב מכח הבעל שהאב מיפר בלא שותפות אבל הבעל אינו מיפר אלא בחיי האב: אבל

דבי רבי ישמעאל תנא [1]בין איש לאשתו בין אב לבתו מכאן לנערה המאורסה שאביה ובעלה מפירין נדריה ולתנא דבי ר' ישמעאל (ז) אם היו תהיה לאיש מאי עביד ליה מוקים לאידך [2]דרבא ורבא האי דתני דבי רבי ישמעאל מאי עביד ליה מיבעי ליה לומר שהבעל מיפר נדרים שבינו לבינה איבעיא להו בעל [3]מיגו גייז או מקליש קליש היכא קא מיבעיא לן כגון דנדרה מתרין זיתין ושמע ארוס והיפר לה ואכלתנון אי אמרי' מיגו גייז לקייא אי אמרינן מקליש קליש איסורא בעלמא הוא מאי תא שמע [3] [4]אימתי אמרו מת הבעל נתרוקנה רשות לאב בזמן שלא שמע הבעל קודם שימות או ששמע (ח) ושתק או ששמע והפר ומת בו ביום זו היא ששנינו [5]מת הבעל נתרוקנה רשות לאב אבל

דבי רבי ישמעאל תנא כין אים לאשתו כין אב לבתו מכאן לנערה המאורסה שאביה ובעלה מפירין נדריה. דמשמע ליה דבנערה המאורסה איירי מדכתיב בההוא קרא בנעוריה בית אביה ומדסמך אב לבתו בהדי אים משמע דאב ובעל מפירין נדריה: **ולתנא דבי ר' ישמעאל אם היו תהיה מאי עביד ליה מוקים ליה לאידך דרכה.** דאמר לקמן (דף ע.) מקיש קודמי הויה שניה לקודמי הויה לאשוי'. ורבנן סבירא להו דתרתי שמעת מינה עיקר קרא לנערה המאורסה דאביה ובעלה מפירין נדריה ותרין הויות לאקושי שניה לראשונה. וכ"מ כיון דתנא דבי רבי ישמעאל כוליה קרא דאם היו תהיה לאקושי הויות מוקי ליה אדום מיפר בקודמין מנא ליה י"ל דמשמע ליה דלא בעי קרא דהני דמיעטו קודמין גבי בעל היינו משום דליתיה לאב ואין לך בו אלא מעוטו בלבד דוקא בשאם אלא שייך אב דמיפר בשותפותיה דאב אבל אדום דמיפר בשותפותיה דאב אפילו בקודמין מני מיפר דלגבי אב ליכא קודמין. החכם הותיק ה"ר שמואל ז"ל: **ורבה הא דתנא דבי רבי ישמעאל מאי עביד ליה.** כלומר קרא דדריש מיניה תנא דבי רבי ישמעאל דרשא דיליה מאי עביד ליה: **לומר שהבעל מיפר דבריס שבינו לבינה.** דנדרי עינוי נפש בהדיא כתיבי [במדבר ל] כל נדר וכל שבועת איסר לענות נפש ובין אים לאשתו איצטריכא לדבריס שבינו לבינה ולקמן באידך פירקין (דף פא.) מפרש מאי ניהו וקשיא ליה לתנא דבי ר' ישמעאל דבריס שבינו לבינה מנא ליה ואפשר דתרתי ילף מיניה. וכי היכי דבעל אינו מיפר בנדרי אשתו אלא נדרים שיש בהם עינוי ודבריס שבינו לבינה הכי נמי אב אינו מיפר בנדרי בתו אלא אלו בלבד. והכי איתא בספרי [מטות] אין לי אלא בעל שאין מיפר אלא נדרים שבינו לבינה ונדרים שיש בהן עינוי נפש האב מנין הרי אתה דן וכו' לא זכיתי לדון תלמוד לומר אלה החוקים וגו' בין אים לאשתו בין אב לבתו על כרחין אתה מקיש את האב לבעל מה הבעל אין מיפר אלא דבריס שבינו לבינה ונדרים שיש בהם עינוי נפש וכו'. וגרסינן נמי בירושלמי [פי"א ה"א] כל נדר וכל שבועת איסר לענות נפש אישה יקימנו ואישה יפירנו אין לי אלא נדרים שיש בהן עינוי נפש דבריס שבינו לבינה מנין בין אים לאשתו עד כדון בבעל באב מנין מה הבעל אינו מיפר אלא נדרים שיש בהם עינוי נפש ודבריס שבינו לבינה אף האב אינו מיפר אלא נדרים שיש בהם עינוי נפש ודבריס שבינו לבינה. וזה שלא כדברי הר"ס במז"ל שכתב שהאב מיפר כל נדרי בתו: **איבעיא להו בעל מיגו גייז או מקליש קליש.** כלומר ארוס שאינו מיפר אלא בשותפותיה דאב כשמיפר חלקו מיגו גייז כלומר שאותך חלי הנדר לגמרי ומבטלו וחליו האחר נשאר חזק כבתחלה ולא לקיא שיה כלל או מקלש קליש דלא נימא נחתך חלי הנדר דלבעל ההוא פלגא ואידך פלגא דקאי אלא בהפרת הארוס מקלש הוא דקליש ליה כוליה נדר. ודקא מיבעיא ליה בארוס ה"ה באב וחד מייניהו נקט: **היכי קמבעיא לן.** כלומר למאי נפקא מיניה: **דנדרה מתרין זיתים.** ידועין ואכלתנון לתרוייהו: **אי אמרת מיגו גייז לקיא.** דנהי דאפילו בחד זיתא אידך דקאי קאי ולקיא עליה מיהו כיון דלא ידעינן הי מייניהו קאי באיסוריה לא לקיא עד דאכלה תרויהון: **ואי אמרת מקלש קליש.** ליכא מלקות דהא קליש ליה כוליה נדרא וליכא אלא איסורא בעלמא. ומקשו הכא למה לי תרין זיתין דנקט דהא בפ' שבועות שתים בתרא (שבועות דף כב.) מ"ר פפא דבכל שהוא בקומצות לוקה י"ל משום דאיכא התם מאן דס"ל דאפי' בקומצות לא לקי עד דאיכא כזית נקט לה הכא הכי לרווחא דמילתא מ"ג משום שבועה נקט לה דבכלל נדר שבועה כדאמרינן לעיל [מ.] נדר גדול נדר לאלהי ישראל ובשבועה בפחות מכשיעור ליכא מלקות מ"ג דלוקה דקאמר הכא לוקה בקרבן קאמר לענין מעילה דלכ"ע ליכא קרבן בפחות מכשיעור ואשכחן דכוותיה כדאמרי' (ב"מ מג.) ילקה ביתר ובחסר. הרשב"א ז"ל: **הא שמע אימתי אמרו מת הבעל נתרוקנה רשות לאב בזמן שלא שמע הבעל קודם שמת או ששמע והפר או ששמע ושתק ומת בו ביום.** הא דקתני ומת בו ביום אשמע ושתק קאי דדוקא בו ביום אלאכתי לא קיימיה בעל יכול האב להפר אבל מת ביום שלאחריו לא דהא קיימיה בעל דכיון שלא הפר גלי אדעתיה דמינח ניחא ליה הלכך אין האב הכא מכחו יכול להפר אבל שמע והפר אפילו מת ביום שלאחריו יכול להפר דאע"ג דמכי מיית ליה בעל בעולה הפרתו והאב צריך להפר חלק הבעל עם חלקו אפילו הכי כיון שכבר הפר אי אפשר דלהוי גבי בעל כהקמה אע"פ שנתבטלה הפרתו דהא מ"מ גלי אדעתיה דלא ניחא ליה בההוא נדרא ומאי הוה ליה למעבד. וה"נ מוכחא סיפא דקתני אבל

ואם היו תהיה לאיש מאי עביד ליה. מנין אים לאשתו שמעי' דבעל ואב מפירין אף בקודמין מדלא מיעט הכא קודמין כמו שמיעט בנשואה: **מוקי ליה לאידך (דרבא) [צ"ל דרבה].** דדרים מיניה לקמן דנתרוקנה רשות לאב (ורבא) [צ"ל ורבה] סבר דתרתי ש"מ מו"ר דוחס שמעינן דעבינהו קרא להפר שיהם כל' ומדכתיב שתי הויות שמעינן דנתרוקנה רשות לאב: **שהבעל מיפר דברים שבינו לבינה.** דנקרא אחריינא כתיב לענות נפש אישה יקימנו ולא שמעינן שהבעל מיפר אלא נדרי עניי נפש כגון לא אוכל לא אלבש לא אדרוך ושמעינן מהאי קרא אף דבריס שבינו לבינה אפילו אין בהם עניי נפש כגון שנדרה שלא לעבדו ולשמשו וילפי' אב מבעל לנדרי עניי נפש: **בעל מינו גייז או מקלש קליש.** אדום שמפר עם האב מינו גייז ומקלש אלי הנדר בהפרתו ואלי הנדר נשאר לאיסורו: **או מקלש קליש.** ומסיר אלי האיסור מכל הנדר והוא הדין נמי דמתבטלא ליה בהפרת האב אלא אדם אייניה ליה: בגון הנדרה בת"ר דיתין **ואכלתינון** לתרוייהו. א"ל מינו גייז נשאר זית שלם באיסורו ולוקה על אכילתו: **א"א** מקלש קליש. כיון שנקלש והוסר נפתלק המלקות והאי לצריך זית היינו בתתם אבל במפרש אמרינן בפ"ג דשבועות דאוסר עצמו בכל שהוא: **בזמן שלא שמע הבעל.** קודם שימות כו': נתרוקנה רשות לאב. כמו אדם המריק שקו ונותן לאחיכו כל מה שהיה בשק כן הבעל נשאר ריקן והורים לאב כל זכות שהיה לו בה:

מסורת הש"ס

א) [לקמן ע. איתא דרבה ורבה ובירקת הילקוט רבא], ב) [גזיר יט. כא: לקמן עא.:], ג) [תוספ' פ"ו] לקמן ע. עב. עח.:, ד) [לקמן ע.], ה) נ"ל אי דנדרים,

תורה אור השלם

1. אֵלֶּה הַחֻקִּים אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין אָב לְבִתּוֹ בִּנְעֻרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ:
במדבר ל יז

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואם היו: (ב) שם קודם שימות אי שמע והפר אי ששמע ושתק ומת בו ביום כנ"ל וג"כ כך הוא לקמן מתלת דף ע"ב וכן הוא בפירוש: (ג) רש"י ד"ה בין אים וכו' לגמרי איש ואב דכתיבי בהאי קרא וכו' אים לאשתו ואב לבתו הרי כבר נאמר: (ד) ד"ה לאידך דרכה וכו' קודמי הויה שניה: (ה) ד"ה ואי אמרת וכו' הא איתתא כי אכלה וכו' דהנדר אינו חמור הס"ד: (ו) ד"ה אי ששמע וכו' הוה בעל קיים מני מיפר:

גליון הש"ס

בהר"ן ד"ה ואי אמרת וכו' דבכלל נדר שבועה. עיין לקמן דף פ ע"ב: **בא"ד ליבא** קרבן בשחות מבשיעור. ק"ל הא לענין קרבן שיעורו בפרוטה כדין מעילה מלאיתא בשבועות דף כב ע"א ולא מצינו כלל בכזית וכ"ע:

מוסף רש"י

בעל מיגו גייז כו'. בעי בבעל והוא הדין לאב, והאי דבעי בבעל חד מייניהו נקט (ראה"ה בשמו). אימתי אמרו. נתרוקנה רשות והאב יכול להפר אחר שמת הבעל, חלקו וחלק הבעל בם קן, אם לא הפר לה הבעל, אבל אם הפר לה הבעל ומת, בהפרת האב חלקו סני (שם).

פירוש הרא"ש

בין איש לאשתו בין אב לבתו. משמע דנאשה אחת אחיי ערשות האב והבעל שולטין עליה ובין שניהם מפירין אבל כל חד לחודיה לא דמשמע שהיא בין שניהם והם שותפין בה ומיהו מני לאקשוי אימא בנשואה נמי מפירין אביה ובעלה ואיכא לשנויי כדשנינן לעיל מדכתיב בנשואה בית אישה דאין הבעל מיפר בקודמין ונהך קרא דבין אים לאשתו לא מיעט בקודמין ע"כ משום שותפותיה דאב מכלל דבעל מיפר לאחייה ולכך אינו מיפר בקודמין: **ולתנא דבי רבי ישמעאל**

תוספות

בין איש לאשתו בין אב לבתו מכאן וכו'. דמשמע ליה דנאשה אחת מיירי דקאמר דשתי רשויות עליה אב ואישה ואכתי איכא למיפרך ואימא בנשואה נמי מפירין אביה ובעלה ולתרץ דשנינן לעיל מדכתיב כתיב בית אישה ובעלה דקאמר שאינו מיפר בקודמין ובכאן לא כתיב ומיפר בקודמין שמע מינה דמשום שותפות דאב הוא דמיפר בקודמין: **ותנא דבי ר' ישמעאל היו תהיה לטה לי.** נרא' לפרש דלא מגופא דקרא קא בעי דהא אינעבר למימר דמיפר בקודמין אלא פריך מסמיכות דקרא למה לי כי נמי לא סמכה הכתוב ידענו שפיר דאב ובעל צריכין להפר שייהס מקרא דבין אים לאשתו: **מיבעיא** ליה לבאידך **דרבא.** דדרים לקמן מת הבעל נתרוקנה לרשות האב ומן הסמוכין דרים ליה ואם תאמר והא אינעבר דרשא דהיו תהיה להא דרשא לענין שהבעל מיפר מן האירוסין יש לומר דיון דהוה מני למכתב היו וכתב תהיה שמע מינה דאתי לומר נתרוקנה רשות לאב: **ורבא.** דדרים ליה מילתיה לענין הא דר' ישמעאל למה לי לומר שהבעל מיפר בדברים שבינו לבינה וכן בין אב לבתו לומר שיפר האב דברים שבינו לבין בתו דס"ד דאפילו מכל דבר בין שאינו מפרש שום דבר שהוא מיפר קמ"ל דברים שבינו לבין בתו דוקא ס"ד דדברים מעינוי נפש: **איבעיא** להו. אדום דמיפר בלא אב מינו גייז מה שמיפר מבטל ואפי' הנדר נשאר על עומדו כאשר בתחלה או מיקלש קליש בהפרתו מקלש כל הנדר נתגדע כולו וה"ה דמלי למיבעי מאב אי מינו גייז או מיקלש קליש בהפרתו דשמיפר בלא בעל: **הכא מיבעיא** ליה. כלומר ונפקא מיניה כגון דנדרה מזיתים שאמרה שלא תאכל מכל זיתים אי אמרת מינו גייז לקייא דאפי' הנדר במקומו עומד ונשאר האיסור על העתיד ועובר בכל יחל ואי מיקלש קליש איסור בעלמא דנתגדע כל הנדר ואין כאן אלא איסור בעלמא: **אימתי אמרו מת הבעל נתרוקנה לרשות האב** כגון **שלא שמע בעל או שמע והפר.** דכיון דבעל לא קיים לה יפר הבעל אחר מות הבעל אבל אם שמע ויקיים בעל או שמע ושתק ומת ביום של אחריו דהוה הקמה אין יכול להפר

עין משפט נר מצוה

ה א מי' פי"ח מהל' נדרים הלכה י סמג לאחין רמב טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף יא:

אבל אם שמע וקיים או ששמע ושתק ומת ביום שלאחריו אין יכול להפר שמע אביה והפר לה ולא הספיק בעל לשמוע עד שמת האב [א]זו היא ששנינו [ב]מת האב לא נתרוקנה רשות לבעל שמע בעלה והפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל [ג]זו היא ששנינו מת הבעל נתרוקנה רשות לאב שמע בעלה והפר לה ולא הספיק לשמוע עד שמת [ד]אין הבעל יכול להפר שאין הבעל מיפר אלא בשותפות שמע

אבל אם שמע. הבעל וקיים אע"פ שמת בו ביום או שמע ושתק כל אותו היום ומת הבעל ביום שלאחריו אין האב יכול להפר הואיל ועבר יום שמעו: שמע

אבל אם שמע וקיים ומת בו ביום שלאחריו אין יכול להפר שמע אביה ולא הספיק בעל לשמוע עד שמת האב אזו היא ששנינו מת האב לא נתרוקנה רשות לבעל שמע בעלה והפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל בזו היא ששנינו מת הבעל נתרוקנה רשות לאב שמע בעלה והפר לה ולא הספיק לשמוע עד שמת הבעל מיפר ביה לא מצי בעל מיפר וכי היכי דאמשמעינן בריש דף על גב דלא אקלים נדר כלל דהיינו שמע הבעל ושתק דאפילו הכי אב מצי מיפר הכא נמי אמשמעינן דאף על גב דאקלים ליה טובא בעל לא מצי מיפר: **שמע בעלה והפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל זו היא ששנינו מת הבעל נתרוקנה רשות לאב.** הכא נמי בהך בבא אמשמעינן רבותא בהפר הבעל ולא הספיק [האב לשמוע] דאפילו הכי מת הבעל נתרוקנה רשות לאב ולא הספיק הוא דחדית הכא דאי לא היינו קמייתא. וכי תימא אדרבה דהא אמשמעינן ריש רבותא דבזמן ששמע הבעל ושתק אע"ג דלא אקלים ליה נדרא כלל נתרוקנה רשות לאב וק"ו השתא היכא דנדרא אכתי כדקאי קאי אב מצי מיפר היכא דאקלים ליה כי הכא דבעל הפר ולא נראו לאב עדיין דעדיפא ליה הפרת בעל מיבעיא דמצי אב מיפר דהא אמרת בבבא דשמע אביה דרבותא אמשמעינן דאע"ג דהפר אב ולא הספיק הבעל לשמוע דאקלים ליה נדרא טובא לא מצי בעל מיפר ואי התם הויא רבותא דהוא גוונא דלא מצי בעל מיפר היכי להוי הכא רבותא ההוא גוונא גופיה דאב מצי מיפר איברא ודאי דהכי הוא ולא תקשי לך דאיכא למימר הכי ואיכא למימר הכי איכא למימר דכיון דהפרה דקמא מעליא הוא דהא לא נראו לשני אקלים ליה נדרא טובא ולא משתייר ביה אלא פורתא ולהוא פורתא סלקא דעתך אמינא דמסגי ליה בהפרה דאידך להכי אמשמעינן ריש דאפילו בהוא פורתא לא נתרוקנה רשות לבעל ואיכא למימר נמי דכיון דהפרה דקמא מעליא היא כיון שהפר ולא נראו לשני אקלים ליה נדרא טובא ולא משתייר ביה אלא פורתא דאימא דהוא פורתא כיון דקלים ליה טובא אינו כדאי להוריש לאב וכדקאמרי בית הלל לקמן [סט.] בבבא בתרייתא דהך בריתא דאין יכול להפר משום דכיון דקלים ליה נדרא טובא לא מצי אב למזכי ביה וה"נ אימא הכי קמ"ל דאפ"ה נתרוקנה רשות לאב משום דנהי דבעידנא דהפר לה בעלה הוא הפרתו הפרה מעליא לאקלושי נדרא טובא דהא אכתי לא הספיק האב לשמוע אפ"ה כשמת בטלה לה לגמרי ומש"ה חזי אב למזכי ביה משא"כ בבבא בתרייתא דכיון דאכתי איתיה לאב לא בטלה הפרתו וכיון דנדרא מקלים קלים לב"ה לא מצי זכי בחלקו של בעל. וכי תימא א"כ מצינא אמינא איפכא דהיינו טעמא בשמע אביה והפר לה ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת האב דלא נתרוקנה רשות לבעל דהיינו טעמא משום דאקלים נדרא טובא ולא מצי בעל למזכי ביה אבל היכא דלא הפר אב דאלים ליה נדרא זכי ביה בעל לא מצית אמרת הכי דאי היכא שלא הפר מצי זכי בעל כי הפר נמי בדין הוא דליזכי ביה דהא חזינא באידך בבא דאע"ג דהפר בעל ולא הספיק האב לשמוע מצי מיפר אב אלמא לא גרע דייניה דמאן דמצי מיפר משום האי אקלושי נדרא. וכ"ת ה"מ אב דעדיף אבל בעל דגרע מצינא אמינא דמשום האי אקלושי הוא דלא מצי מיפר ואי לא קלים כלל מצי מיפר לא מצית אמרת הכי דאי האי אקלושי דקאמרת מלתא היא אפילו אב נמי לא מצי (אב) מיפר דהא חזינן בסיפא דב"ה אמרי דמשום דקלים נדרא לב"ה אב לא מצי מיפר הלכך אי בשהפר א' מהם ומת ולא הספיק האני לשמוע קלים נדרא כי שמע בעל והפר ולא הספיק האב לשמוע היכי מצי מיפר אלא מאי אית לן למימר דכיון דמיית ליה ההוא קמא דהפר בטלה לה הפרה דיליה ומשום ההיא קלישותא לא גרע זכותיה דאידך וממילא שמעי' דכי תנא שמע אביה והפר לה ולא הספיק [ג]האב לשמוע עד שמת האב דלא נתרוקנה רשות לבעל דכי נקט הפר ולא הספיק לרבותא נקטיה והה"נ דבשלא הפר אב לא נתרוקנה רשות לבעל. וכן נמי בבבא דשמע בעלה והפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל לא מצית אמרת דמש"ה נתרוקנה רשות לאב משום דאקלים ליה נדרא ולא משתייר ביה אלא פורתא דהא אשמועינן ריש דשמע הבעל ושתק ומת דלא אקלים ליה נדרא כלל דאפילו הכי כי מיית ליה בעל [ד]נתרוקנה רשות לאב: **שמע בעלה והפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת אין הבעל יכול להפר שאין הבעל מפר אלא בשותפות.** בהך בבא אשמועי' רבותא טפי ממאי דאשמועינן בבבא דשמע אביה והפר לה דמסיק בה נמי מת האב לא נתרוקנה רשות לבעל דבשלמא התם איכא למימר דנהי דבעידנא דהפר לה אב הוא הפרתו הפרה מעליא ואקלים ליה נדרא טובא ולא משתייר ביה אלא פורתא כיון דלא הספיק הבעל לשמוע אפ"ה מכי מיית ליה אב קם ליה נדרא כדמעיקרא דהא מכי מיית אב בטלה לה הפרתו ולית בה משום ומשום הכי כיון דאליס ליה נדרא בדין הוא דבעל דלא נפיש מיליה לא מצי מיפר אבל הכא דאיקלים ליה האי נדרא דהא הפר בעל ולא הספיק האב לשמוע ואכתי נדרא בקלישותיה קאי דלא בטלה לה הפרת בעל דהא איתיה וס"ד אמינא כיון דקלים ליה ולא משתייר ביה לאחר מיתת האב אלא פורתא לההוא פורתא תסגי ליה הפרת בעל קמ"ל דאפ"ה אין הבעל יכול להפר שאע"פ שלא זכה אב מעולם בנדרים הללו הא לא נראו לו וקלישי להו נמי טובא דהא הפר להו בעל ואכתי איתיה אפילו הכי אין הבעל יכול להפר דמילתא פסיקתא היא שאין הבעל מיפר אלא בשותפות והיינו דנקט האי לישנא ולא נקט לא נתרוקנה רשות לבעל דקתני לעיל משום דבההוא דזכה בהן אב ואינטילא לה הפרה דיליה שייך למיתני לא נתרוקנה דמשמע דזכה בהו אב ולא נתרוקנה רשותו אבל הכא אב לא זכה כלל והפרה דבעל איכא למימר דלא אינטיל כיון דלא מת ואפ"ה מילתא פסיקתא היא שאין הבעל מפר אלא בשותפות. ואיכא בהך בריתא עד השתא ארבע בני תרי בנתרוקנה רשות לאב ותרי בלא נתרוקנה רשות לבעל וכולן חדא אשמועי' רבותא כדפרישית וכסדרייהו קתני להו נתרוקנה ולא נתרוקנה נתרוקנה ולא נתרוקנה. כן נראה לי פירושא דהכא בני: שמע

האב יפר הכל קמ"ל דאין הבעל מיפר אלא בשותפות אע"ג דהיה ראוי לומר בבאן נתרוקנה רשות לבעל ולהכי נקט לעיל לא נתרוקנה רשות לבעל והכא קאמר אין הבעל מיפר אלא בשותפות:

עין משפט נר מצוה

ו א מיי' פי"ח מהלכות נדרים הלכה יח סמג לאוין רמב טוש"ע יו"ד סימן רלד סעיף טו:

ז ב מיי' שם טוש"ע שם סעיף יח:

ח ג מיי' שם הלכה יח טוש"ע שם סעיף טו:

תוספות

כיון דקיים בעל: ה"ג שמע אביה והפר לה ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת האב אינו יכול להפר. ע"י הבעל לא נתרוקנה לרשות הבעל ולא מגי בהפרת אב והבעל אינו מיפר דבעינן אב קיים בשעת הפרת הבעל הלכך הפרה לאחר מיתת האב לא כלום היא ובהפרה שהפר האב לפני מותו לא מצי כיון דהבעל לא הפר: ה"ג שמע בעלה והפר לה ולא הספיק [האב] לשמוע עד שמת הבעל זהו ששנינו מת הבעל נתרוקנה רשות לאב. והיינו כמו ריש אלא ענין אחר הוא דהכא מת הבעל קודם ששמע [האב] שנדרה ונימא ליה למיתני בכל הענינים: שמע בעלה והפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת האב אין הבעל יכול להפר שאין הבעל מיפר אלא בשותפות. ולאי מריש שמעינן לה אלא משום דבעי למיתני איפכא גבי האב תניא נמי הכי גבי בעל שמע אביה והפר לה ולא הספיק בעלה לשמוע עד שמת מוזר אב ומיפר חלקו של בעל וזה לא שמעינן מריש דהכא הפר אב כחוי בעל ולא הוצילה כלום אותה הפרה שוב לא תועיל הפרתו דלא מצינו ב' הפרות בחדש אחד לכך אשמעינן דחוזר אב ומיפר:

מסורת הש"ס

ה) [לקמן ע.], כ) [דף ע:], ג) [צ"ל הבעל], ד) ס"ל לא נתרוקנה.

מוסף רש"י

או ששמע ושתק. ומת ביום שלאחריו, דהוי קיום אין יכול להפר. כלומר אעפ"י שלא שמע עד למחר, דהוי מחר יום שמעו דאב (ראה"ה בשמה). מת האב לא נתרוקנה רשות לבעל. דאין הבעל מיפר אלא בשותפות (לקמן ע.).

פירוש הרא"ש

אין יכול להפר. כיון שקיימן האדום: שמע אביה והפר ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת האב זו היא ששנינו מת האב לא נתרוקנה רשות לבעל. ואינו יכול להפר מלקו תימה כיון שהאב הפר חלקו למה לא יפר הבעל חלקו אחר מות האב דהא דאמרינן מת האב לא נתרוקנה רשות לבעל היינו היכא דלא הפר האב והיה צריך האדום להפר כל הנדר אבל היכא שכבר הפר האב חלקו למה יגרע כח הבעל במיתת האב שלא להפר חלקו וי"ל דלא נגמרה ההפרה בחיי האב אבל בטלה גם הפרת האב והוא צריך להפר הכל וכן מוכח מהא דקאמר שמע הבעל והפר נתרוקנה רשות לאב דמשמע דיורש רשות הבעל וצריך להפר כל הנדר מדלא קאמר מפר האב חלקו אלמא נתבטלה הפרת האדום כיון שלא נגמרה כל ההפרה בימיו ה"נ נתבטלה הפרת האב: שמע הבעל והפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל זו היא ששנינו מת הבעל נתרוקנה רשות לאב. דאי מריש אימא ה"מ היכא דשמע בחיי הבעל והוה ראוי להפר נדר זה בחיי הבעל הלכך כשמת יורש את זכותו קמ"ל דאפילו לא שמע האב בחיי הבעל נתרוקנה לרשותו: שמע הבעל והפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת האב אין הבעל יכול להפר שאין הבעל מיפר אלא בשותפות. וקמ"ל הך בבא דלא תימא דהא דאמרינן לא נתרוקנה רשות לבעל ה"מ היכא דלא שמע בחיי האב אבל היכא דשמע בחיי האב והיה ראוי להפר אם מת

שמע אביה והפר לה. בו ביום ולא הספיק הבעל לשמוע שיפר לה עד שמת חוזר (ו) ומיפר חלקו של בעל ואין צריך להפר חלקו הואיל וכבר הפר: **כ"ה אומרים אין יכול להפר.** חלקו של בעל בלבד אח"כ חוזר ומיפר חלקו עמו משום דסבירא להו מקלש (ב) היכא דהפר חד בלא חבריה ואכתי הוי הנדר שלם אלא שאין איסורא חמור כנתחלה וכיון דאכתי הנדר שלם הוא מיבעי ליה לבטל חלקו ואלק הבעל דנתרוקנה רשותו לו: **וכיש שמאי סברי מינו קא גייז.** כי קדם האב והפר חלקו אתכו לגנים ונתבטל חציו ועדיין חציו קיים וכשמיפר עכשיו חלקו של בעל הוי שלו מופר: **ש"מ.** דתנאי היא ומקלש קלש כצית הלל: **יש שאלה בהקם.** שאם קיימו לה נדרה האב והאלום ונשאלו על הקימתן מהו מי יש שאלה ויכולין להפר לה או לא: **יש שאלה בהפר.** היכא דקיים האחד והיפר האחד יכול האחר לשאול על הקימתו במקום שהפר כבר השני והוי מופר (ג): עניין אחר **יש שאלה בהפר.** כלו' אח"ל יש שאלה בהקם מי הוי מופר הנדר בשותה שאלה דהקמה דאין צריך לומר לה (ד) בהפרתו או אין שאלה בהפר דלא הוי מופר אח"כ מפר לה בעל או האב לאחר שנשאל בשותה שאלה דהקמה לא הוי מופר לה: **ת"ש נשאלין על ההקם.** לגישנא קמא נשאלין על ההקם ומותרין להפר לה: **ואין נשאלין על ההפר.** דהיכא דקיים אחד והפר אחד אין נשאל (ה) אלא או כולו בשאלה או כולו בהפרה בעינן. ולגישנא בתרא נשאלין על ההקם ומותרין להפר לה אח"כ ואין נשאלין על ההפר דאין הנדר מופר בשה שמתיר החכם לבטל ההקמה אח"כ מיפר לה בעל או האב או לאחר כ: ע"א **יש שאלה בהקם.** שקיים לה הבעל או האב הנדר ואח"כ הלך ונשאל עליו לחכם והתירו החכם (ו) מי אמרינן דכיון שקיים את הנדר שוב אין נשאלין עליו ולא הוי שאלה מעליא או דלמא כיון שהתירו חכם בטלה הקמתו וביטל הנדר: **אמ"ל יש שאלה בהקם יש (לה) שאלה בהפר.** כלומר במקום הפר שאם שמע את נדרה ולא רצה להפר אלא הלך ונשאל בו ביום על אותו נדר לחכם מאי מי אמרינן הואיל אם היא הולכת לחכם ונשאלת לו שיהא מתירה דהא לדברי הכל אם נשאלת לחכם יכול להתיר לה הכא נמי אם נשאל האב לחכם על נדר בתו יהא מותר הואיל ואי נעי מלי מיפר: **ת"ש דאמר רבי יוחנן נשאלין על ההקם.** באותו ענין שפירשתי ואין נשאלין על הפר כמו כן: **קיים ליכי קיים ליכי.** תרי זימני ונשאל על הקמה ראשונה וביטלה: **מהו.** כלומר הקמה שניה ללא נשאל עליה בטלה באותה שאלה מי לא: **ת"ש דאמר רבא.** בפ' ואלו מותרין (לעיל יח.) (ו) שבועה שלא אוכל שבועה כו' דאמר רבא אם נשאל על הראשונה שניה חלה עליו ה"נ אם נשאל על הקמה ראשונה שניה חלה עליו: **אמר קיים ליכי והדר אמר מופר ליכי.** בתוך כדי דבור ובלשון הזה אמר בתוך כדי דבור ראשון ולא תיחול הקמה אח"כ חלה הפרה מהו מי ביטל ההקמה וקיים ההפרה מי לא: ת"ש

שמע אביה והפר לה ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת חוזר האב ומפר חלקו של בעל (ו) א"ר נתן הן הן דברי ב"ש ב"ה אומרים אין יכול להפר ש"מ לב"ש מיגז גייז לב"ה מקלש קליש (ב) ש"מ בעי רבא יש שאלה בהקם או אין שאלה בהקם (א) את"ל יש שאלה בהקם יש שאלה בהפר או אין שאלה בהפר ת"ש (ג) דא"ר יוחנן נשאלין על ההקם ואין נשאלין על ההפר בעי רבה קיים ליכי קיים ליכי ונשאל על הקמה ראשונה מהו ת"ש (ד) דאמר רבא (ה) אם נשאל על הראשונה שניה חלה עליו בעי רבה קיים ליכי ומופר ליכי ולא תיחול הקמה אא"כ חלה הפרה מהו

תא

בטלה לה ואכתי נדרא בקישומיה קאי וכיון דקיים ליה חלקו של בעל לא מלי מפר אב. מיהו הני מילי בשלא נתארסה לאחר אבל נתארסה לאחר בו ביום אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה כדתניא לקמן (דף עח.) וכמו שנפרש עלה דהיא בס"ד. הדין הוא פירושא דהאי שמעתא דסמכא דעתין עילויה וחזינא לרבנן טובא מילי דלא נהירי ולא ברירי לן ולא חייסינא למכתבינהו: **בעי רבה יש שאלה בהקם.** אם קיים הנדר ונשאל בו ביום על ההקם מי מלי מפר בו ביום או לא אבל למחר פשיטא דלא מלי מפר דלא גרע משתיקה: **ואמ"ל יש שאלה בהקם יש שאלה בהפר או אין שאלה.** נראה בעיני דאף על גב דבהפר לא שייך שאלה דבשלמא הקם כעין נדרא הוא אבל הפרה לא אפילו הכי מבעיא לן אי יש שאלה בהפר משום דהפרה והקמה אתקוש להדדי וכדאמרי' לקמן (שו:) שאני הכא דאמר קראי דאיש יקימנו ואישה יפרנו את שבא לכלל הקם בא לכלל הפר לא בא לכלל הקם לא בא לכלל הפר ומשום הכי בעי אתי"ל דיש שאלה בהקם בהפר מהו מי אמרינן נהי דלא שייכא ביה שאלה אפילו הכי אמרינן דיש שאלה (ה) דאתקוש אתקוש או דלמא למילתא דהפרה לא חזיא ליה לא אתקוש. ומסקינן מדרבי יוחנן דלענין שאלה לא אתקוש: **בעי רבה קיים ליכי קיים ליכי ונשאל על הקמה ראשונה מהו.** מי אמרינן כיון דבעידנא דאפיק הקמה שניה מפומיה לא חיילא תו לא חיילא או דלמא נהי דבהכי שעתא לא חיילא היינו משום דבהכי שעתא איתא להקמה קמייתא דלא שבקה ליה לבתרייתא למיחל אבל כי איתשיל אקמייתא משכחא בתרייתא רווחא וחיילא: **ת"ש דאמר רבא אם נשאל על הראשונה שניה חלה עליו.** לעיל בפרק ואלו מותרין (דף יח.) אמר רבא אמתניתין דשבועה שלא אוכל שבועה שלא אוכל. והכא נמי כי מתשיל אהקמה קמייתא שניה חלה עליו: **בעי רבה קיים ליכי ומופר ליכי ולא תיחול הקמה אלא אם כן חלה הפרה מהו.** חזינא בהך בעיא ובמאי דפשטינן בה לקמאי ז"ל מילי דלא נהירי ומשום הכי מפרשנא בה מאי דאיתחזי לי. לרבה פשיטא ליה דהקמה לא חיילא דממ"נ אי הפרה חיילא הקמה לא חיילא דנהי דלקמן (דף ע.) מספקא לן קיים ליכי שעה ומופר ליכי שעה אי חיילי תרוייהו או לא שאני התם שנתן קנצה להקמה והפרה אבל

מסורת הש"ס

(ו) לקמן עח., ב) לקמן עט., ג) [לעיל יח. שבועות מ:], ד) [במדבר ל], ה) [ע"ש הטיב וכו"ן מיאמ על נכון וכן ברש"י שבתנו מרבנא לעיל יח.].

הגהות הב"ח

(ו) רש"י ד"ה שמע אביה וכו' מחזר האב ומיפר חלקו: (ב) ד"ה כ"ה אומרים וכו' מקלש קליש היכא דהפר וכו' שאין איסור חמור כל"ל והד"ל עם ד"ה וכ"ש וד"ה ש"מ: (ג) ד"ה יש שאלה וכו' והוי מופר או לא הס"ד וגי"כ ע"ל סוף הפרק פי' בע"א ע"ש דף עט: (ד) ד"ה ע"ש יש וכו' לומר לה תו בהפר או אין שאלה: (ה) ד"ה ואין נשאלין וכו' אין נשאל על הקמתו אלא או כולו בקיום או כולו (בהפרה) תז"מ וגי"כ ס"א בשאלה: (ו) ד"ה ע"א יש שאלה בהקם וכו' עליו לחכם והמירו החכם מאי מי אמרינן דכיון וכו' מלי מיפר או לא הס"ד: (ז) ד"ה מ"ש לאמר וכו' מותרין אהא דתנן שבועה שלא וכו' ואמר רבא:

גליון הש"ם

בר"ן ד"ה בעי רבה וכו' דאיתקושי איתקוש. עיין בר"ן לקמן דף פו ע"ב ד"ה למימרא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) גמ' יש שאלה בהקם או אין שאלה בהקם. ג"כ עמ"ש על הגליון לעיל דף מז ע"א וד"ק:

פירוש הרא"ש

שמע אביה והפר לה ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת חוזר האב ומפר חלקו של בעל. הן הן דברי ב"ש. דקסברי דיכול האב להפר בכי האי גוונא ונהפרת חלקו של בעל בלחוד קני משום דהפרה דאב כיון דלא מת לא אבטילא לה: **אבל בה"א אין יכול להפר כלל.** ואפי' חוזר ומפר חלקו ואלק הבעל. וקא יהבינן טעמא משום דלב"ש מיגז גייז כשהפר האב חצה הפר חלקו בלבד ואלק הבעל לא נגרע כלל אלא עדיין הוא קיים לגמרי וחשוב הוא להוריש לאב ולב"ה מקלש קלש כשהפר האב חלקו נגרע חלקו של בעל ואינו חשוב להוריש לאב דכיון דאב אכתי אימיה הפרה דידיה לא דאיהו לא מת אע"ג דמיית ליה בעל לא בטלה הפרה דאב: **אמר רבי נתן הן הן דברי ב"ש.** דקסברי דיכול האב להפר בכי האי גוונא ונהפרת חלקו של בעל בלחוד קני משום דהפרה דאב כיון דלא מת לא אבטילא לה: **אבל בה"א אין יכול להפר כלל.** ואפי' חוזר ומפר חלקו ואלק הבעל. וקא יהבינן טעמא משום דלב"ש מיגז גייז כשהפר האב חצה הפר חלקו בלבד ואלק הבעל לא נגרע כלל אלא עדיין הוא קיים לגמרי וחשוב הוא להוריש לאב ולב"ה מקלש קלש כשהפר האב חלקו נגרע חלקו של בעל ואינו חשוב להוריש לאב דכיון דאב אכתי אימיה הפרה דידיה לא בטלה לה ואכתי נדרא בקישומיה קאי וכיון דקיים ליה חלקו של בעל לא מלי מפר אב. מיהו הני מילי בשלא נתארסה לאחר אבל נתארסה לאחר בו ביום אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה כדתניא לקמן (דף עח.) וכמו שנפרש עלה דהיא בס"ד. הדין הוא פירושא דהאי שמעתא דסמכא דעתין עילויה וחזינא לרבנן טובא מילי דלא נהירי ולא ברירי לן ולא חייסינא למכתבינהו: **בעי רבה יש שאלה בהקם.** אם קיים הנדר ונשאל בו ביום על ההקם מי מלי מפר בו ביום או לא אבל למחר פשיטא דלא מלי מפר דלא גרע משתיקה: **ואמ"ל יש שאלה בהקם יש שאלה בהפר או אין שאלה.** נראה בעיני דאף על גב דבהפר לא שייך שאלה דבשלמא הקם כעין נדרא הוא אבל הפרה לא אפילו הכי מבעיא לן אי יש שאלה בהפר משום דהפרה והקמה אתקוש להדדי וכדאמרי' לקמן (שו:) שאני הכא דאמר קראי דאיש יקימנו ואישה יפרנו את שבא לכלל הקם בא לכלל הפר לא בא לכלל הקם לא בא לכלל הפר ומשום הכי בעי אתי"ל דיש שאלה בהקם בהפר מהו מי אמרינן נהי דלא שייכא ביה שאלה אפילו הכי אמרינן דיש שאלה (ה) דאתקוש אתקוש או דלמא למילתא דהפרה לא חזיא ליה לא אתקוש. ומסקינן מדרבי יוחנן דלענין שאלה לא אתקוש: **בעי רבה קיים ליכי קיים ליכי ונשאל על הקמה ראשונה מהו.** מי אמרינן כיון דבעידנא דאפיק הקמה שניה מפומיה לא חיילא תו לא חיילא או דלמא נהי דבהכי שעתא לא חיילא היינו משום דבהכי שעתא איתא להקמה קמייתא דלא שבקה ליה לבתרייתא למיחל אבל כי איתשיל אקמייתא משכחא בתרייתא רווחא וחיילא: **ת"ש דאמר רבא אם נשאל על הראשונה שניה חלה עליו.** לעיל בפרק ואלו מותרין (דף יח.) אמר רבא אמתניתין דשבועה שלא אוכל שבועה שלא אוכל. והכא נמי כי מתשיל אהקמה קמייתא שניה חלה עליו: **בעי רבה קיים ליכי ומופר ליכי ולא תיחול הקמה אלא אם כן חלה הפרה מהו.** חזינא בהך בעיא ובמאי דפשטינן בה לקמאי ז"ל מילי דלא נהירי ומשום הכי מפרשנא בה מאי דאיתחזי לי. לרבה פשיטא ליה דהקמה לא חיילא דממ"נ אי הפרה חיילא הקמה לא חיילא דנהי דלקמן (דף ע.) מספקא לן קיים ליכי שעה ומופר ליכי שעה אי חיילי תרוייהו או לא שאני התם שנתן קנצה להקמה והפרה אבל

חזקה כו' האב ומפר חלקו של בעל: **אבל ב"ה סברי מקלש קליש.** וכיון דלא אפשר דנאבר חלק הבעל אלא אין בו כדי להוריש לאב ולא אפשר בה זכיה ואין האב יכול להפר חלק הבעל ואע"ג דנתבטלה הפרת האב כיון שלא הפר הבעל מ"מ מיד כשהפר האב מקלש קלש חלק הבעל אבל כרישא דברייתא היכא דהפר הבעל ומת דנתרוקנה רשות לאב ומפר לבל ולא אמרינן מיד שהפר הבעל מקלש קלש חלק האב ושוב אין לו הפרה [כשמת] הבעל דדוקא היכא דמקלש קלש חלק הבעל על ידי הפרת האב אין האב יכול לזכות בו אבל ברישא שהאב קיים יכול הוא להפר חלקו אף על גב דמקלש קלש ואבד זה נמי מפר חלק הבעל: **יש שאלה בהקם.** אם אחר לה קיים ליכי ונשאל לחכם על הקמתו מהניא ליה הפרה או לא אם אמרינן הא דכתיב ביה לא יחל דברו ודרשינן אבל אחרים מוחלין לו אבל קיום נדר של אשתו לא או דלמא קיום נדר כנדר דמיא: **יש שאלה בהפר או לא.** מי אמרינן כיון דיש שאלה בהקם הוא הדין נמי בהפר ואם הפר לה ונשאל לחכם על הפרתו חזר הנדר לקדמותו או דלמא נהי דיש שאלה להקם היינו משום דקיום נדר כנדר דמי אבל הפרה אין לה שאלה: **קיים ליכי קיים ליכי שני פעמים.** ונשאל על הראשונה מהו מי אמרינן הני כמאן דליתיה דמי כי כבר נתקיים הנדר על ידי הראשון או דלמא השתא דנשאל על הראשון חל הני ואריך ליטאל גם עליו: **ת"ש דאמר רבא אם נשאל על הראשונה שניה חלה עליו.** רבא אמרה למילתיה אהא דתנן בפ"ג דשבועות (דף כז:) (ה) שבועה שלא אוכל שבועה שלא אוכל ואכל אינו חייב אלא אחת משום דאין שבועה חלה על שבועה ואמר רבא אם נשאל על הראשונה חייב

על השניה משום דשניה מתלא תליא וקיימא ולכי משכחת ריוחא חיילא והוא הדין קיים ליכי קיים ליכי דשני חל לכי מתשיל על הראשון: **קיים ליכי ומופר ליכי ולא אם כן תחול הפרה מהו.** ודאי אם אמר קיים ליכי ומופר ליכי ולא אמר לא תחול הקמה אלא אם כן תחול הפרה פשיטא דאלה הקמה שאמר בתחלה ושוב לא תחול הפרה ואפילו לרבי יוסי דאמר אף נמצר דבריו אדם נתפס ואפילו תרוייהו הני מילי בני עולה ובלמים דיטולין לחול שניהם אף זה אחר זה להניא בדמיו עולה ובלמים אבל הכא דאי אפשר לחול זה אחר זה מודה רבי יוסי דאמרינן תפוס לשון ראשון:

עין משפט נר מצוה

מ א מיי' פי"ח מהלכות נדרים הלכה יט סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף עז:
ר ב [מיי' שם הל' ט] טוש"ע שם סעיף ה:
יא ג מיי' שם פי"ג הל' כ טוש"ע שם סעיף מט:
יב ד מיי' שם הלכה כב טוש"ע שם סעיף נ:

מוספ רש"י

ב"ה אומרים אין יכול להפר. אין הפרת חלק הבעל כלום אלא אם כן מחזר ומפר חלקו (מאירי בשמה). יש שאלה בהקם. נערה המאורסה שאמרי רשויות עליה וקיים האמר את נדרה והאני נשאל על נדרה שנעשה שליח לחרעתה שבטל הנדר ואין הקמת מבטל כלום, אבל אם הפר פאחד והאני נשאל על נדרה אין זה כלום, שאין הנדר ניתר חציו בהפרה וחציו בשאלה (שם, עי"ש). נשאלין על ההקם. שאם קיים לה לנערה המאורסה אביה או בעלה והלך האני ונשאל לה על נדרה של זו ואח"כ הלך זה קיים ונשאל על הקמתו (לקמן עם.). ואין נשאלין על ההפר. אם הפר לה אחד מהן והלך מבבו ונשאל לחכם על חלקו, אין זה שאלה, לפי שאין נשאלין על נדר שאינו נדר כגון זה שמופר בתקלה הוי נדר ואינו נדר (שם).

תוספות

אמר רבי נתן הן דברי ב"ש. אלמן סיפא קאי ובה"א אינו יכול להפר האב ש"מ לב"ש מיגז גייז אב שמיפר חלקו וחלק הבעל כדקאי הלכך הוריש לאב וב"ה סברי מיקלש קלש בהפרה דאב ונדר גרוע הוא הלכך אין יכול הבעל להורישו לאב דהני נמי מיגז גייז לא יפלו לבעל וי"מ דב"ה פליגי נמי אריש דאמר הבעל ומת דאמר דמפר וב"ה אומרים אינו יכול להפר כיון דהפר בעל מיקלש קלש [ומתגרע] הנדר ולא יועיל להתבטל ע"י הפרה דאב גרידא ולב"ש מיגז גייז דאמר נדר חשוב ומועיל לבטלו הפרה דאב ויכול להיות דלא פליגי בריש דבר